

enhver Konsekvents, som kunde drages af, at Finantsloven har modtaget Ændringer i Fællesudvalget. Jeg forstaaer som sagt tilfulde denne Stilling, og jeg gientager, at Mange med mig i fuld Maade sympatistere dermed, men jeg forlanger ogsaa af de Herrer, at de skulle forstaa, at vi ikke tro at kunne forpaae følge dem i dette Punkt. Ærede Medlemmer maa ikke tro, ialtfald ikke for mit Bedkommende, at dette sker af Frygt for de Trusser, som ere bleve stillede op for os, — men jeg skal sige ærede Medlemmer og det høie Thing, hvad den væsentlige Grund dertil er. Det er den, at jeg ikke ser rettere, end at det Resultat, der her er tilveiebragt, i Virkeligheden er en Seir for de Anskuelser, jeg har været med til at hæve, at det reelt er en Seir for Folkethingets Stilling, og jeg skal kortelig sige, hvorledes jeg ser Sagen. Maa jeg dog forudskifte den Bemærkning, at der ingen Tvivl havde kunnet være i den Henseende, dersom det politiske Parti, hvortil jeg hører, havde kunnet beslutte sig til som een Mand at tage den Afgjørelse, der her ligger for. Jeg er fuldstændig overbevist om, at der ingen-somhelst Tvivl kunde have været reist noget Sted om, hvem der havde baaeret Seiren fra denne Kamp. Tvivlen er kommen tilstede i det Dieblit, der i den Henseende er bleven Ænighed imellem os, men, jeg bebrejder som sagt ikke de Herrer Noget. Jeg forstaaer tilfulde deres Stilling, men jeg tillægger den ogsaa den Betydning, at der som Følge deraf kan twistes og strides om, hvem der har trukket det korteste Straa. Jeg skal nu nævne Grundene til, at jeg ser Sagen saaledes, at de Anskuelser, hvorfor jeg strider, i det Væsentlige have vundet. Det er for det Første af den Grund, at jeg anser Tanken om de provisoriske Finantslove for at have lidt et afgjøvende Nederlag; i den Henseende er jeg ganske vist fuldstændig i Modsetning til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Jeg vil blot fremhæve det Faktum, at i det Dieblit et Ministerium lod mer eller mindre tydelige Trusser falde om, at det kunde være til Sinds at anvende et saadant Vaaben, reiste $\frac{1}{5}$ af det danske Folkething sig imod det og erklærede det Krig, hvorfra de ikke vilde vige, før denne Regjering havde erklæret sig fallit. Jeg siger, at dette er et faktisk Ævnis, som vel i Fremtiden skal komme til at bære sine Frugter; jeg antager, at kommende Regjeringer ville betænke sig to eller tre Gange, før de vove sig ind paa den Vej, hvorpaa den nuværende Regjering er styrket. Medens jeg dernæst tilfulde skal anerkende, at den ærede Conseilspræsident har vidst at finde en Form for sin Udtalelse overfor Fællesudvalget, som giver det Udseende af, at det ikke er overfor Folkethinget, Ministeriet er vejet — i den Henseende, siger jeg, har den ærede Conseilspræsident været meget heldig i sine Form, og jeg anerkender den fra den Side kløgtige Politik,

hvorom denne Skrivelse bærer Vidnesbyrd — saa tror jeg dog ikke, at Noget kan være i Tvivl om, at reelt har den nuværende eller den hidtilværende Regjering vejet for den Optraeden, som den har mødt heri dette Thing. Jeg anser dette for saa givet, at der ingen Tvivl kan være derom, og at dette ogsaa vil finde almindelig Anerkjendelse. Dette er den tredje Regjering, der ikke har kunnet faae sin Villie igennem overfor dette Thing, fordi den er skabt i Modsetning til det, i ligefrem Strid med det; jeg anser disse tre Gange for at være flette, men jeg haaber, at dette skal blive den tredje og sidste Gang. — Den tredje heldige Side ved den Udgang, vi nu staa ved, er den, jeg tidligere har omtalt, nemlig at der gives et afgjort Vidnesbyrd om, at neppe nogen kommende Regjering oftere med noget Held vil kunne skyde det andet Thing frem for sig. Talen om, at Striden ikke staaer imellem Regjering og Folkething, men mellem de to Thing indbyrdes, anser jeg for at have faaet et betydeligt Grundskud ved den Forhandling, her har fundet Sted. Skjøndt vi nu ganske vist under vanskelige Omstændigheder have opnaaet et saadant Forlig imellem de to Thing uden Mellemløb, ser jeg dog ikke rettere, end at den Afgjørelse man maa komme til imellem de to Thing, vil være ulige lettere, naar vi have en Regjering, der veed at stille sig i det rette Forhold til Thingene, og med Hensyn til Finantsloven naturligvis fortrinnsvis i det rette Forhold til dette Thing. — Med Hensyn til det 4de Punkt, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den (Berg) dvælede ved, nemlig det andet Things Behandling af Finantsloven, ønsker jeg ikke at gaae meget i Detail, fordi jeg ikke kan ønske at udtale nogen stærk Kritik over det andet Things Behandling af dette Lovforslag. Men Meningerne kunne dog ikke være delte om, at Resultaterne af den uendelig pompøst anmeldte og omtalte Finantslovbehandling i det andet Thing have været meget smaa. Jeg tror ikke, at vi i den Henseende skulle misunde det andet Thing de Resultater, det har naaet; men jeg udtaler ogsaa det fulde Naab, at det, naar det, som vi vente, og som jeg haaber er sidste Gang, at en Regjering dannes i afgjort Opposition med dette Thing og i Strid med det, heller ikke vil være mulig, at den Stilling, hvori Thingene nu i de sidste 14 Dage have staaet til hinanden indbyrdes, oftere vil kunne fremkomme; thi den første Forbring, vi maa stille til Regjeringen, er den, at den maa kunne sætte de Forlangender, der stilles paa Finantsloven af den, igennem her i Thinget, og jeg anser det for en Pligt for dette Thing, at det ikke overfor en Regjering, som det ellers kan ønske at støtte, ved Behandlingen af Finantsloven vil gjøre sin Villie gjældende i Modsetning til Ministeriet. Gaa vi den Vej, vil imidlertid enhver Vanskelighed ved Finantslovens Behandling imellem de to Thing indbyrdes være fuldstændig